

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobců: a) Y. S.
b) R. S.
c) Y. S.
všichni státní příslušníci U.
všichni bytem Ch., PSČ X
všichni zastoupeni advokátem Mgr. Michalem Benčokem
se sídlem Na Poříčním právu 1914/6, 128 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2017, č. j. OAM-600/ZA-ZA11-K02-2017, a proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 9. 2017, č. j. OAM-602/ZA-ZA11-K02-2017 a č. j. OAM-601/ZA-ZA11-K02-2017,

takto:

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1 Žalobci se samostatnými žalobami, doručenými Krajskému soudu v Praze dne 16. 10. 2017 a usnesením ze dne 15. 11. 2017, č. j. 45 Az 19/2017 – 14, spojenými ke společnému projednání a rozhodnutí, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhají zrušení rozhodnutí označených v záhlaví, jimiž žalovaný rozhodl, že jsou žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřípustné a řízení o udělení mezinárodní ochrany v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

- 2 Žalobci uvádí, že žalovaný porušil § 3, § 50, § 51, § 67 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože na základě neúplných důkazů nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v důsledku toho věc špatně právně posoudil a také nedostatečně odůvodnil závěry, které jej vedly k vydání napadeného rozhodnutí.
- 3 Konkrétně mají žalobci za to, že žalovaný pochybil, jestliže jim nepřiznal azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu, humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu nebo alespoň doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Žalobci poukazují na skutečnost, že museli přicestovat do České republiky, protože jim státní moc na Ukrajině nebyla schopna poskytnout ochranu. Na Ukrajině vládne mafie a systém krevní msty, státní orgány a policie jsou dlouhodobě nečinné. Jednotlivé oblasti Ukrajiny představují stát ve státě, kde je tolerováno nepřijatelné jednání vůči příslušníkům ukrajinské národnosti (a v jiných oblastech země naopak vůči příslušníkům ruské národnosti); příkladem mohou být např. násilnosti v Oděse, při nichž nacionalisté upálili mnoho lidí. Žalobci se z těchto důvodů na Ukrajině necítí bezpečně. Veřejná moc nemá zájem poskytovat občanům účinnou ochranu před terorem ze strany extremistů a naopak široce toleruje a přehlíží násilné jednání příslušníků národnostních skupin vůči příslušníkům jiným národnostním skupin a řadovým občanům. Pokud se různé excesy vyšetřují, pak jen velmi zdlouhavě a i snaha žalobců obrátit se s žádostí o ochranu na představitele ukrajinské veřejné moci byla bezvýsledná.
- 4 Žalobce c) jako jediný z vesnice sloužil v ukrajinské armádě, a právě z toho důvodu čelili žalobci nenávisti a pronásledování ze strany příslušníků ruské národnosti. V případě návratu se žalobci obávají, že se ze strany jejich ruských sousedů bude opakovat situace, která existovala před odjezdem žalobců z vlasti. Žalobci budou opět v ohrožení života a policie proti tomu nijak nezakročí, ať už proto, že toho není fakticky schopna, nebo proto, že nemá zájem poskytovat ochranu jednotlivcům pronásledovaným extremisty. Jde-li o dům, v němž žalobci na Ukrajině žili, uvádí, že nikdy nebyl v jejich vlastnictví, nýbrž jim byl pouze přenechán k užívání.
- 5 Žalobci uzavírají, že žalovaný pochybil, jestliže pominul, že v případě návratu na Ukrajinu hrozí žalobcům vážné ohrožení života a lidské důstojnosti v důsledku vnitřního ozbrojeného konfliktu.
- 6 Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatuje, že žalobci uvádí v podstatě stejné důvody jako v první (neúspěšné) žádosti. Ty již byly žalovaným jednou vypořádány a správnost jeho argumentace byla potvrzena zdejším soudem. Jde-li o podle žalobců napjatou situaci v Oděské oblasti, žalovaný z podkladů, jež jsou součástí správního spisu, naopak dospěl k závěru, že oblast je pod kontrolou ukrajinské centrální vlády, situace je stabilní a v případě problémů s prorusky orientovanými sousedy se žalobci mohou obrátit na ukrajinské státní složky. Zhoršená bezpečnostní situace se podle informací žalovaného týká pouze Doněcké a Luhanské oblasti a Krymu. I tam však v poslední době konflikt ochladl a nelze uzavřít, že by ve vlasti žalobců probíhal vnitřní ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ani důvod, který žalobci uváděli v řízení o prvé žádosti, tedy obava, že žalobci b) a c) budou muset narukovat do ukrajinské armády, není azylově relevantní.

- 7 Žalovaný uzavírá, že s ohledem na to, že žalobci neuvedli žádné nové skutečnosti nad rámec svých tvrzení v řízení o prvé žádosti, neshledal důvod opět věcně posuzovat jejich nynější žádosti. Žalovaný nemá za to, že pochybil, a navrhuje zamítnutí žaloby.
- 8 Ze správních spisů zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Žalobci požádali o udělení mezinárodní ochrany dne 24. 7. 2017 v Příjímacím středisku Zastávka. Dne 27. 7. resp. 28. 7. 2017 poskytli žalobci údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Všichni shodně uvedli, že pochází z obce N. N. v Oděské oblasti a jsou pravoslavní křesťané ukrajinské národnosti. Žalobkyně a) uvedla, že důvodem opakované žádosti je nesouhlas s rozhodnutím zdejšího soudu o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí prvé žádosti (sp. zn. 49 Az 9/2016). Dále uvedla, že vesnice N. N., v níž žalobci žijí, je proruský orientovaná a žalobci jsou jediní Ukrajinci; žalobce c) jako jediný sloužil v ukrajinské armádě. V důsledku toho mají žalobci problémy se sousedy (hanlivé nápisy na plotě, otrávená kočka) a mají obavy o své bezpečí. V oblasti hrozí vypuknutí dalšího konfliktu, je tam zvýšená přítomnost ozbrojených složek, v obci sousedé zřídili domobranu. Žalobci se nemají kam vrátit, protože dům, ve kterém žili, patří tchýni žalobkyně a), která si jej po vycestování žalobců vzala zpět. Žalobce c) uvedl, že rovněž nesouhlasí s tím, jak zdejší soud vyhodnotil situaci na Ukrajině. V Oděské oblasti se sice nebojuje, ale situace tam není klidná, naopak je tam zvýšená přítomnost ozbrojených složek (včetně místní domobrany), opakují se pokusy různých menšin vyhlásit autonomii a žalobce c) se obává propuknutí etnických konfliktů. S většinou obyvatel N. N. se naprosto politicky neshodne. Za službu v ukrajinské armádě mu sousedé nadávají a opovrhují jím. Žalobce b) uvedl, že v důsledku služby žalobce c) v ukrajinské armádě byl terčem šikany ve škole, kterou musel nakonec opustit. Spolužáci jej bili a nadávali mu do fašistů a narážky si vyslechl i od některých učitelů. Žalobce c) k žádosti přiložil kopie různých nedatovaných novinových článků vytištěných z internetu v ruštině a ukrajinštině pojednávajících o hrožících separatistických tendencích v různých částech Ukrajiny (zejm. v Oděské oblasti), o aktivitách ruských tajných služeb na Ukrajině a zatýkání ruských agentů a o aktivitách Právěho sektoru.
- 9 Součástí správních spisů jsou také materiály z řízení o prvé žádosti žalobců. V tomto řízení žalobci jako důvody svých žádostí shodně uváděli, že situace v Oděské oblasti je napjatá, neboť je tam společnost rozdělená na proukrajinsky a proruský smýšlející, a hrozí, že konflikt bude eskalovat. V důsledku toho nemohli žalobci svobodně projevoval své názory, protože se obávali reakcí svých proruských sousedů a duševních či tělesných útrap, které by to žalobcům mohlo přinést. Také službu žalobce c) v ukrajinské armádě museli před okolím tajit. Žalobci také vyjádřili obavy, že by mohli být žalobci b) a c) odvedeni do armády, kde by mohli padnout.
- 10 Dále je součástí správních spisů informace OAMP, Ukrajina, Situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 24. 7. 2017; zpráva Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině v období od 16. února do 15. května 2017 ze dne 13. 6. 2017; zpráva organizace Freedom House Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina z ledna 2017; informace Ministerstva zahraničí č. j. 107318/2017-LPTP o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 3. 8. 2017. Dne 6. 9. 2017 se žalobci seznámili s podklady pro vydání rozhodnutí. Přitom shodně uvedli, že se se zdroji nepotřebují seznamovat, neboť jsou s aktuální situací na Ukrajině seznámeni a vědí, že

Oděská oblast není klidná a že je tam válka. Napadená rozhodnutí byla vydána 6. 9. 2017 a 8. 9. 2017 a žalobcům s nimi byla doručena dne 10. 10. 2017.

- 11 Soud ověřil, že žaloby byly podány včas, osobami k tomu oprávněnými a splňují všechny formální náležitosti na ně kladené. Jde tedy o žaloby věcně projednatelné. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, protože účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili konkludentní souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
- 12 Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož žádosti o mezinárodní ochranu byly v této věci podány dne 24. 7. 2017, dopadá na toto řízení, včetně přezkumného řízení soudního, směrnice 2013/32/EU. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije.
- 13 Z čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU podle názoru soudu tedy plyne, že soud při svém rozhodování vychází ze skutkového i právního stavu, který tu je ke dni jeho rozhodování. Může tedy jít o stav jiný, než který byl rozhodný pro soudem přezkoumávané úvahy žalovaného. I za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti, platí, že, lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem. Tuto úvahu soud opírá o požadavek, aby se hlavní těžiště rozhodování o mezinárodní ochrany nacházelo v prvním stupni, tj. před žalovaným, který plyne například z bodu 16 preambule směrnice 2013/32/EU, podle něhož je důležité, aby rozhodnutí o všech žádostech o mezinárodní ochranu byla přijímána na základě skutkových okolností a v prvním stupni orgány, jejichž pracovníci mají patřičné znalosti nebo jejichž pracovníkům bylo poskytnuto potřebné školení v oblasti mezinárodní ochrany, nebo z bodu 22 preambule, podle jehož první věty v zájmu členských států i žadatelů je rovněž zajistit, aby potřeba mezinárodní ochrany byla správně rozpoznána již v prvním stupni. Tento závěr podle názoru soudu nic neubírá na tom, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu ve věci mezinárodní ochrany je účinným opravným prostředkem ve smyslu čl. 46 směrnice 2013/32/EU, neboť má (či jí lze přiznat) odkladný účinek a přezkoumává veškeré skutkové i právní závěry správního orgánu. K této otázce se již vyjádřil také Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, vedl, že „[p]ovinnost určenou čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU nelze chápat jako podporu bezdůvodného roztříštění vylíčení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů.“
- 14 V žalobě žalobci nad rámec skutečností uvedených v žádosti uvedli, že na Ukrajině vládne korupce a systém krevní msty a ukrajinské státní orgány tolerují násilí extremistů na občanech a nebyly žalobcům schopny poskytnout účinnou ochranu, přestože byli

v ohrožení života. Tato tvrzení nicméně žalobci mohli (a měli) uvést již při poskytnutí údajů ke své žádosti (z ničeho nelze dovodit, že jde o skutečnosti nové). Nadto jsou to tvrzení velmi obecná. Soud proto konstatuje, že k nim nepřihlížel.

- 15 Obecná tvrzení žalobců, že byly v řízení porušeny § 3, § 50, § 51, § 67 a § 68 správního řádu nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobci uvedli konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se proto jimi samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů (viz dále).
- 16 Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
- 17 Z konstrukce právní úpravy uvedené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřipustných žádostí se řízení zastavuje, aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti. Ze znění § 10a písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Tato nová právní úprava v zásadě navazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, z níž - konkrétně například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014 – 31, plyne, že *„že aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska*

udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení.“

- 18 V dané věci žalobci jako důvod podání žádosti uvádí napjatou situaci v Oděské oblasti, v níž je většina obyvatel proruský orientovaná. Žalobci se s nimi politicky neshodnou a to způsobuje různé konflikty, jejichž podobu v období před vycestováním žalobci vyličili. Žalobci se také necítí bezpečně, v oblasti je zvýšená přítomnost ozbrojených složek. Dále žalobci nemají kde bydlet, protože dům, v němž žili, si tchýně žalobkyně a) vzala po jejich vycestování zpět. Tyto důvody však (s výjimkou tvrzení, že nemají kde bydlet, neboť přišli o dům) žalobci uváděli již ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v roce 2015. Žalovaný proto nepochybil, jestliže po přezkoumání aktuální situace v Oděské oblasti dospěl k závěru, že situace v této části Ukrajiny (jakož i v ostatních oblastech, které jsou pod kontrolou ukrajinské centrální vlády) je relativně klidná a nedošlo ke zhoršení situace oproti stavu, který žalovaný v řízení o první žádosti již jednou hodnotil. Tento závěr má oporu v podkladech obsažených ve správním spise, soud se s ním ztotožňuje a pro úplnost dodává, že násilnostmi v Oděse, které žalobci zmiňují, bezpochyby míní nepokoje z 2. května 2014, kdy při střetu proruských a proukrajinských demonstrantů obsadili proruští aktivisté budovu odborů, která posléze vzplála, a 46 demonstrantů v ní uhořelo nebo zemřelo ve snaze zachránit se skokem z okna. Jakkoli se jedná o děsivou a tragickou událost, nelze přehlédnout, že od ní uplynuly více než tři roky, aniž by v Oděské oblasti došlo k jakémukoli srovnatelnému incidentu. Nové tvrzení žalobců, že se nemají kam vrátit, protože dům, ve kterém bydleli, nemohou již užívat, žalovaný vyhodnotil správně jako skutečnost, která by byla azylově relevantní, tedy nejde o skutečnost svědčící o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
- 19 Soud nepřehlédl, že v nové žádosti žalobci líčí své interakce s proruský zaměřenými sousedy před svým vycestováním do České republiky výrazně odlišně než v první žádosti, ačkoli se na těchto událostech – mimo vlastního náhledu žalobců na ně – zpětně nemohlo nic změnit. Například žalobkyně a) popisovala v pohovoru dne 20. 7. 2015 rozdělenou společnost v N. N. spíše obecně „na Ukrajině je rozdělená společnost na dva tábory – proruské a proukrajinské. Když pošlete syna na vojnu, tak nevíte, jak se k němu lidé zachovají. Jedni ho budou chválit, druzí mu budou nadávat.“ a téhož dne při pohovoru s tehdy nezletilým žalobcem b) uvedla „[b]áli jsme se dokonce říkat, že náš starší syn slouží v ukrajinské armádě, abychom neměli problémy. [...] My se raději do takových výměn názorů nepletme. Jedni jsou za jedno, druzí opak a pak dochází ke konfliktům. Proto se raději nezapojujeme a svůj názor si necháváme pro sebe.“ Při poskytnutí údajů pro novou žádost dne 27. 7. 2017 však už podstatně konkrétněji uvedla, že „[...] Oděsa, celá Oděská oblast je proruský orientovaná [...] můj syn jako jediný z celé vesnice byl v ukrajinské armádě [...] co se vrátil, ubližují mu, posmívají se mu, nadávají mu. Na plot nám psali hanlivé nápisy. Otrávil mi i kočku a napsali mi, že další budeme my.“ Zatímco tedy v první žádosti žalobkyně a) popisovala společnost v regionu jako rozdělenou, líčila problémy se sousedy spíše v teoretické rovině a zdůrazňovala, že se o svých politických názorech raději nešíří, aby nedošlo ke konfliktu, v druhé žádosti již uvádí, že je celá oděská oblast proruská, žalobci jsou jediní Ukrajinci v N. N., a popisuje velmi konkrétní projevy národnostně motivované nenávisti ze strany sousedů. Obdobně žalobce b) popsal interakce se svými vrstevníky v pohovoru k první žádosti dne 20. 7. 2015 takto: „[t]řeba moji kamarádi. Já mu říkám jedno, on mi argumentuje v opačném smyslu. Vyměnili jsme si názory. A druhý den mi to opakuje znovu. Nemáme se o čem normálně bavit.“ Oproti tomu při poskytnutí údajů k druhé žádosti dne 28. 7. 2017

uvedl: „[b]yl jsem vystaven různým útokům svého okolí kvůli službě mého bratra v ukrajinské armádě. [...] Nenechali mě, abych dokončil školu. Psychicky mne ničili. Nadávali mi do fašistů. Narážky jsem slyšel přímo od učitelů [...] V průběhu půl roku na mne fyzicky útočili, bili mne. Pak mne matka musela dát jinam do školy.“ V prvé žádosti tedy žalobce b) charakterizoval neshody se spolužáky čistě v rovině nepříjemných debat na politické téma, v druhé žádosti líčí závažnou psychickou a fyzickou šikanu. I kdyby však odlišné hodnocení těchto událostí žalobci bylo způsobeno jen jejich upřímnou snahou je napodruhé vyličit co nejpresněji, nemohlo by to být důvodem pro meritorní posouzení žádosti. Podstatou řízení o udělení mezinárodní ochrany je totiž právě povinnost žalobce sdělit správnímu orgánu již napoprvé úplně a pravdivě všechny skutečnosti, které by mohly mít vliv na rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany. Opětovné meritorní přezkoumání totiž odůvodňují pouze informace a skutečnosti, které žadatel nemohl bez své viny uvést již v řízení o prvé žádosti; to je však v případě odlišného líčení minulých událostí prakticky vyloučeno.

- 20 Soud ještě poznamenává, že za této situace, kdy bylo řízení zastaveno, nebylo namístě zabývat se samostatně vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu. Tím, jak v případě, kdy se rozhoduje o opakované žádosti, pohlížet na posuzování vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96. Rozšířený senát ve věci rozhodoval právě z toho důvodu, že v dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu panoval rozpor ohledně toho, jak posuzovat vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu v případě, kdy je řízení zastavováno podle § 25 písm. i) zákona o azylu (pro nepřipustnost opakované žádosti). Jeden z názorů, který však byl překonán, představoval například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Azs 16/2010 – 47. Odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu lze nicméně konstatovat, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je žalovaný povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti zastaví. V návaznosti na takový výrok se žalovaný již otázkou vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu samostatně nezabývá.
- 21 Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
- 22 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. ledna 2018

Mgr. Jitka Zavřelová
soudkyně